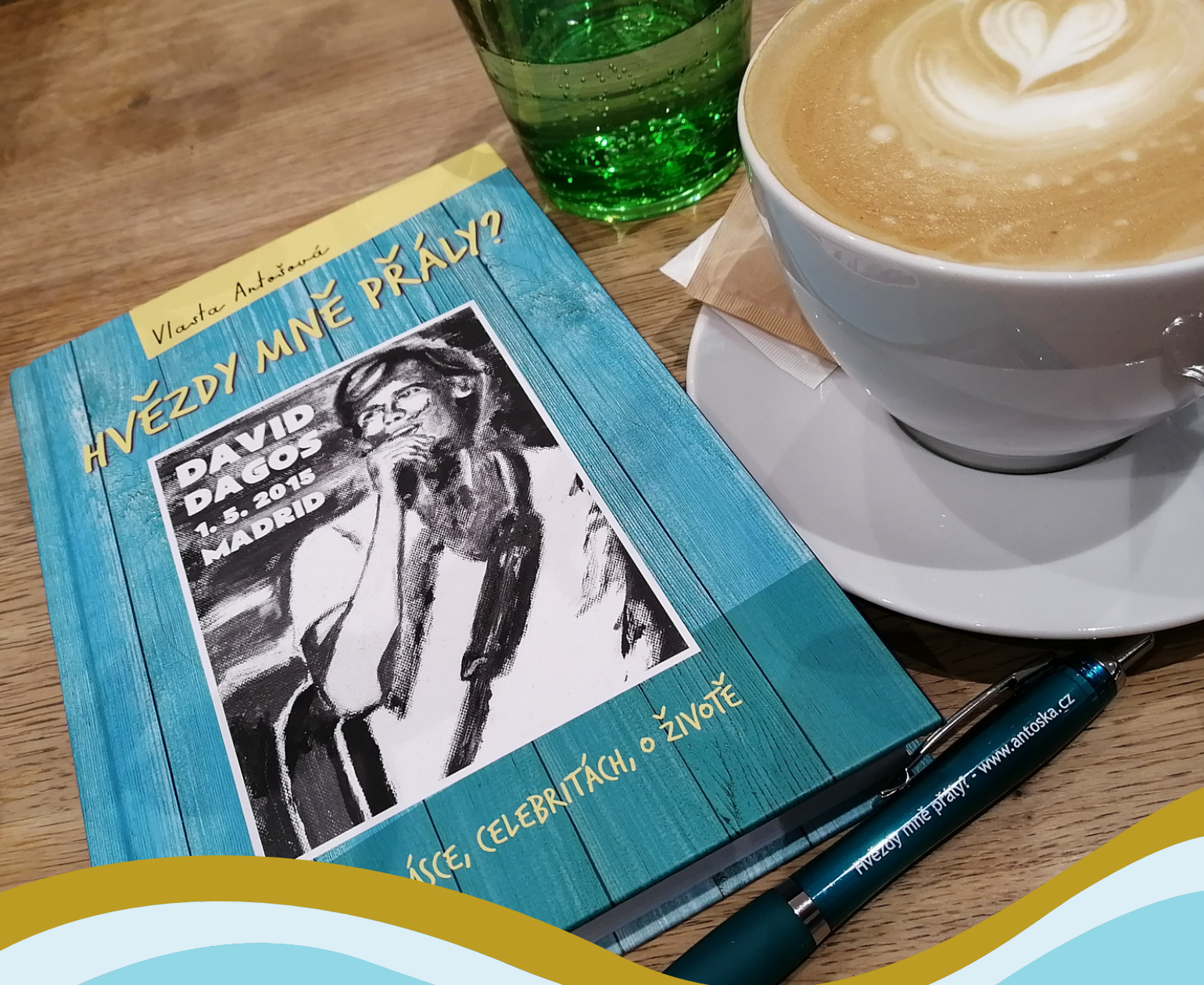

Jak jsem vydala knihu (samonákladem) Příběh spisovatelky

VLASTA ANTOŠOVÁ

ANTOSKA.CZ

Vlasta Antošová

Spisovatelka a marketačka

JAK JSEM VYDALA KNIHU SAMONÁKLADEM

PŘÍBĚH SPISOVATELKY

ISBN 978-80-11-00284-8
VŠECHNA PRÁVA VYHRAZENA

antoska.cz

PŘEDMLUVA

V červenci 2021 jsem pokřtila svůj první román. A mohla jsem si tak na T0-DO listu Splněná přání odškrtnout další položku. Chci s vámi sdílet svou cestu. Úvodem chci něco říct hlavně ke spojení, že jsem román vydala **samonákladem**. Působí to na spousty lidí jako červený hadr na býka. Mnozí si neumí představit tuto možnost a berou ji jako poslední a možná dost podřadný a lehce ponižující způsob, jak přijít ke své knížce. Jiní žijí v předsudku, že jediné přes vydavatelství.

Existují různé způsoby a možnosti, jak se dostat z bodu A – touha po vlastní knize do bodu Z – držím svou knihu v ruce. Já si tu svou cestu vybrala ze dvou důvodů. **Chtěla jsem zůstat svobodná.** A jednou rebel, navždy rebel. Proč volit zkostnatělý systém, pokud to jde i jinak.

Spisovatel není profese. Mám-li profesi, vykonávám ji ráda se srdcem a nadšením a za odpovídající plat. U nás ani hodně slavná jména nemají toto poslání jako profesi. Psaním knih si na živobytí nevydělají.

Svoboda je také velká deviza tohoto celého procesu. **Mít možnost ovlivnit knihu od začátku do konce.**

A poslední důvod: Já chci psát knížky, které budou lidi milovat a kupovat si je. Nechci být v každém knihkupectví v ČR strčená ve skříni s nápisem „česká beletrie“, kde ty dva hřbety mého románu nikdo nenajde.

Chci mít možnost ovlivnit to, aby se o mé knížce vědělo. Vydání knihy není žádné velikánské umění. Dokonce to není ani moc drahé. První metou je napsat dobrou knížku.

A druhou je prodat ji se ziskem. Mít knihu v ruce je na velký přípitek na malé oslavě, ale ještě to zdaleka není cíl.

O KREATIVĚ

V minulosti jsem se o něco intenzivněji věnovala kurzům kreslení. Rukama mi prošlo nespočet zájemců. Jejich motivace ke kreslení byla různá. Někdo se chtěl zdokonalit v kresbě, ale většině klientů šlo o zastavení se a relaxování kreativní činností.

Mozková kůra má **levou a pravou hemisféru**. Obě spolu úzce spolupracují. Když se narodíme, máme dáno, že je využíváme obě stejně a vyrovnaně. Postupně, vlivem okolí, upřednostňujeme jednu z nich. Každá má jinou funkci. **Zjednodušeně by se dalo říct, že levá mozková hemisféra může za fakta, analytické činnosti a pravá mozková hemisféra za kreativitu.**

Ono je to o dost složitější. Takto nejjednodušeji to říkám jen pro dobré pochopení.

Když už prostě přestanete být dítětem a musíte život začít vidět více realistickým pohledem. Okolnosti nás k tomu přinutí. A přestaneme využívat tolik tu kreativní část. Nemáme na to čas a prostor nebo motivaci. Řešíme, jak a z čeho platit nájem, řešíme realitu, fakta. Přestáváme vidět obrazy, přestáváme řešit kreativitu. Moderní životní styl to po nás nechce. Proto je dobré vědomě se pravé části mozkové hemisféry věnovat. Najít si takovou činnost, která nám vyhovuje a vyrovná používání hemisfér.

Na internetu je řada testů, kde můžete zjistit, jak na tom jste s využíváním pravé či levé mozkové hemisféry.

Na kurzech kreslení bylo zajímavé sledovat, jaké jsou výsledky laiků v kresbě, když jim rozbouřáte rutinu a naučíte je se dívat.

Psaní je stejně kreativní činnost podporovaná pravou mozkovou hemisférou jako kreslení.

I když nemáte ambice vydat knihu, ale láká vás psát. Pište! Mějte u sebe kapesní diář a zapisujte si nápady, myšlenky, situace. **Pište si deník!**

O MNĚ

Vlasta Antošová

Spisovatelka a marketačka

Jmenuji se Vlasta Antošová. Pocházím ze statku z valašské samoty za Vsetínem. I přes tento hardcore, který mi činil dětství o level těžší, to na mě nezanechalo žádné zvláštní újmy. Zdělila jsem umělecké talenty po mámě výtvarnici. A zřejmě životní styl "su Valašska" ze mě udělal rebelku. Píšu, kreslím a všemožné kreativě se věnuji od mala.

Vystudovala jsem ekonomku, pracovala v divadlech. Měla jsem podnikání na téma Karibský tanec, Kuba. Učím lidi psát. Nedávno jsem konečně uvěřila, že fakt můžu být ta spisovatelka a vydat sama tu knihu.

Let's Connect

KAPITOLA 1

Příběh spisovatelky...

Od mala jsem chtěla být spisovatelka. Milovala jsem knížky a zhltna jich neuvěřitelné množství. Milovala jsem příběhy. Nejdřív jsem je se zaujetím ráda četla a poté, ještě s větším zaujetím, ráda psala. Ale právě pro reakce okolí jsem si svůj sen začala nechávat pro sebe. A nahlas jsem vyslovila záložní sen: „Budu doktorka!“

Chtěla jsem napsat sbírku pohádkových povídek o mé psici Majdě. Vznikla pouze jedna jediná povídka. Neumím psát pro děti. Vlastně není ani úplně dokončená. Nevím, jestli za devíti horami a devíti řekami vše v dobré se semlelo nebo jestli bude konec trochu víc dospělý a celé to bude bajka.

Nakonec jsem jako první oprášila námět ze šuplíku, něco pikantnějšího a pro ženy. Později vám k tomu řeknu víc.

KAPITOLA 2

Máte sen napsat knihu?

Napište ji. Přesněji řečeno, pište.

Pokud nemáte tento vysoký cíl, ale baví vás psaní. Pište, prostě pište. Už jen samotné psaní si nápadů a myšlenek je skvělá relaxace. Pište si deník. Že je to dost out? Kdo to řekl? Ten, kdo si ho nikdy nevedl.

Do samotného psaní dáváte svou touhu a vášně. A vše, co děláte s vášní a touhou, je skvělé. Je to autentické. Jste to VY.

Pokud máte jen nějaké vnitřní pnutí se vyjádřit slovy. Pište si jen tak. Je to dost účinná terapie.

Je možné, že pociťujete touhu předat něco lidstvu. Napište to. Co to bude? Odborné psaní nebo beletrie či sbírka poezie?

Ať tak nebo tak, najděte své **PROČ**. Proč chcete psát? Jaké k tomu máte důvody?

Zodpovězení této otázky je důležité hlavně pro odbornou literaturu.

U beletrie nebo poezie je PROČ jednoduché. Pro pobavení. Chci čtenáře pobavit. Chci je rozesmát, chci je rozplakat, chci je vyděsit, chci je překvapit, chci je šokovat. Chci vyvolat emoci.

Řeknu vám dobrý tip, pokud máte dojem, že vám vůbec nefunguje hlava a nápady nepřichází. Používám ho při psaní i při kreslení. Vyrovná to obě hemisféry. Zadívejte se na objekt, který chcete nakreslit nebo popsat. Nasadte tužku na papír. A pište (nebo kreslete), ale nedívejte se na ten papír. Jen a pouze na ten objekt. Je jasné, že budete čmárat něco nepublikovatelného, ale mozku je to jedno. On tvoří.

KAPITOLA 3

Obavy spisovatele

-Jsem dost dobrý/dobrá pro napsání knihy?

Každý jsme dost dobrý na něco. A pokud váš text opustil zónu vašich očí a dali jste ho číst už někomu jinému, doladíte to, abyste byli ne pouze dobří, ale skvělí.

-Knih je hodně. Mé téma má velkou konkurenci.

Tady platí, že každé zboží má svého kupce. Zajděte si do knihkupectví, najděte podobnou tematiku té vaší. Ano, je hodně knih o pěstování ředkviček. Ano, je hodně kouzelných příběhů apod. Toto platí pro všechna témata. A přesto nebo právě díky tomu, si každý čtenář najde tu svou knihu, která je mu sympatická.

-Bude to vůbec někdo číst?

Když jsem napsala první kousek textu, chtěla jsem se pochlubit a tak jsem ho četla do telefonu mamce. Jen jí, nikomu jinému. Později příběh trochu přitvrdil a krapek zajiskřil. Monitor se mi začal červenat. Neuměla jsem si představit, že by to někdo četl a ještě věděl, kdo to psal. Za další dva dny už mi to nepřišlo tak hrozné. A třetí den jsem to přečetla i mamce. Tak je úplně normální, že z toho můžete mít obavu. Když se vám text bude jen trochu líbit, dejte jej jiným očím. Dokonce čtení knih je samotná profese. Beta čtenář.

-Čtěte svůj text nahlas a mluvte o něm.

Po napsání jsem si své řádky četla asi třikrát. A považovala jsem to za přijatelné. Když jsem vytočila mamčino číslo a předčítala jsem jí čerstvě napsané stránky, okamžitě jsem viděla nesrovnalosti ve slovosledu. Nebo jsem odhalila místo, které nefungovalo. Nebo jsem dostala od mámy námitku. Když o své knížce mluvíte nahlas se svými nejbližšími, mozek začne fungovat nějak jinak. Hned dostanete pár dalších nápadů.

-Nejde mi to. Asi toho nechám.

Tento stav má dva důvody. Můžete být unavení. Myslete na odpočinek, na procházku, na spaní, na dobré jídlo. Psaní je duševní činnost, při které nejvíc zatěžujete mozek. A i ten se unaví. Mozek jede na cukr. Myslete na vyvážené jídlo. Šoupněte mu banán a běžte se projít.

Druhý důvod prokrastinace je totální zmatek. Máte zmatek v expertním textu, v tématech. Máte zmatek v příběhu. Rozmotejte to a půjde to. Jak? O tom si ještě řekneme.

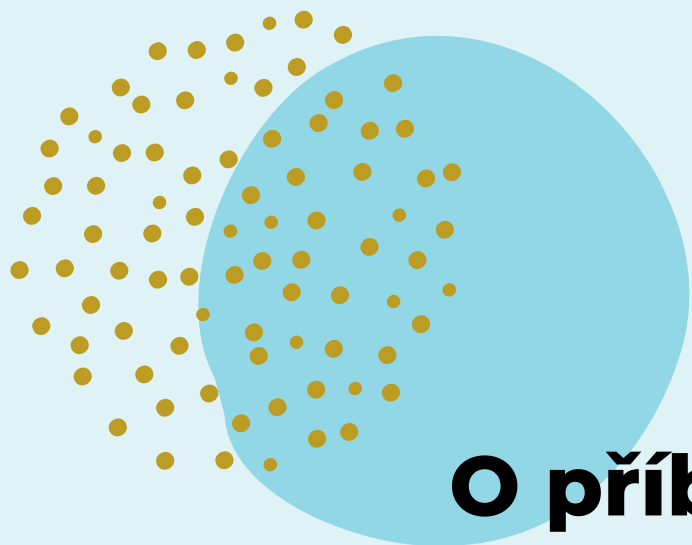
KAPITOLA 4

Expertní texty

Jste odborníkem v nějaké profesi nebo v nějakém tématu? Chcete popsat unikátní metodu? Sepsat odborné věci pro ostatní jako návod? Všechny tyto texty by měla spojovat jedna věc: přínos pro čtenáře. Teď to celé zlehčím, ale řekněme, že jsem odborník na pěstování ředkviček. Pokud napíšu ebook nebo knihu o pěstování ředkviček, nikoho nezaujmu. Mého čtenáře bude zajímat něco navíc. Něco, co je pro něj přínosné, co vyřeší jeho trápení nebo jeho touhu. Daleko lepší, než pouhé obecné psaní o ředkvičkách je, když čtenářům dáte něco navíc. Třeba jak se zbavit slimáků na záhonu plném ředkviček.

Pamatujte však na to, že i u odborného textu je důležitý příběh. Ten váš. Váš autentický expertní příběh. Musíte být svým klientům sympatičtí. Musí se s vámi ztotožnit. Vaše téma a řešení s nimi musí rezonovat.

Nebude jen součástí ebooku, ale budete se tímto příběhem prezentovat na svém webu a na sociálních sítích.

O příbězích
O psaní

Lidé milují příběhy...

KAPITOLA 5

O čem to bude?

O čemkoliv.

Fantazii a múzám se meze nekladou. Podstatné je, aby to byl **uvěřitelný** příběh. Příběh rozhodně nesmí chybět. A v příběhu je nezbytný **konflikt**. Čtenář chce drama. To neznamená, že vám musí všechny postavy skočit pod tramvaj. Musí se prostě něco stát. Zápletka. **Vnější a vnitřní konflikt.**

Ve většině textů začátečníků chybí akce a vnitřní konflikt.

Představte si, že sedíte v kavárně u kávy. Nepochybně pozorujete okolí, zadíváte se do prázdna. Zaujme vás páreček sedící naproti. Projde kolem vás hezký číšník nebo servírka. Když to ve stejné podobě, tak jako to vidíte právě teď vy, předáte čtenáři, bude to nesmírná nuda. **Pouhý popis text neunes**. Když přidáte akci, už to bude zajímavější. Číšník zakopl a vylil vám minerálku do klína? No sláva!

Naproti u stolečku sedí nervózní muž. Vylije k té minerálce na vás ještě kafe? Výborně! Proč je nervózní? Čtenář potřebuje nutně vědět proč. Je kuřák. Chlápek to už nevydržel a zapálil si cigaretu. Jaká úleva, když se mu tělem rozlévá dávka nikotinu. Číšník ho však upozorní, že terasa je nekuřácká. Toto upozornění je konflikt. Vnější konflikt. Stalo se něco z venku, s čím postava nepočítala.

Nesmí chybět **reakce na vnější konflikt – konflikt vnitřní**.

Co to udělá s postavou? Co si myslí a jak zareaguje? Necháte pána udělat hysterák, jakože od kdy se na terase pod širým nebem nesmí kouřit? Nebo ho necháte díky nedostatku nikotinu se zhroutit? Nebo cigaretu poslušně típne, ale díky nervozitě a abstínenci provede něco, co ho ovlivní na další léta.

Je to na vás. Dobré je už v této fázi mít v hlavě příběh, aspoň zhruba.

KAPITOLA 6

Pro koho?

Bude to dětský text?

Bude to román pro ženy?

Bude to pro muže?

V jakém věkovém rozpětí je můj čtenář?

Co ho baví? Co dělá?

Když jsem psala „Hvězdy mně přály?“, měla jsem dojem, že má kniha je určena všem ženám. Všem. Řekněme od patnácti let do stovky. Nedoporučuji.

Můj styl psaní je dost na přímo a někdy na drzo. V textu se objeví i pár hrubší slov či názorů. A protože jsem psala s vědomím, že to může číst i moje máma a všechny naše mámy, držela jsem se při zemi. To není dobrá cesta.

Jinak budete komunikovat s pubertákem, jinak s dámou v důchodu.

Cílovku proto více specifikujte.

Proto jsem posunula věkový rozptyl na 25-50. To je skupina, co snese trochu jadrných slov, jiskření a sexu.

KAPITOLA 7

Námět, inspirace a ...

Jak jsem hledala námět

Už si nepamatuji, kdy vznikla dramatická zápletka a rodinné tajemství, kolem kterého se Hvězdy celou dobu motají. V šuplíku byl námět řádku let. Můj původní hrdina měl být tanečník. Ono je to v celku jedno, řešil by podobné věci, jako řeší David zpěvák. Hrubý příběh jsem v hlavě měla. Díky rodinnému tajemství se děj bude odehrávat v Praze a poté ve Španělsku. Témata: španělština cizí x rodný jazyk, tajemství, plnění si snů, touha po úspěchu, co s nenadálou slávou, co s tím, když sláva nepřichází. A k tomu nějaká láska. Láska v románu být prostě musí. Neměla jsem úplně jasno o hlavní postavě. David, toužící po kariéře umělce. Měl by být dobrý člověk, ne sígr. Rozhodla jsem se, že půjdu cestou dobra. Ale nesmí to být Mirek Dušín. Ale jak napsat takovou postavu, aby nebyla sterilní a nijaká? Kdybych psala zápornou postavu, psala by se mi lehce. Ani herci moc nechtějí hrát kladáky. Proto mi to dalo takovou práci.

Rozhodl o tom slavný zpěvák

Měla jsem chuť pustit si jednu konkrétní písničku. Chvíli jsem pátrala. Písnička je přes deset let stará a vypadnul mi z hlavy název a interpreti. Je to duet. Vzpomněla jsem si na zpěvačku. A jak tak brouzdám po vlnách Youtube vyskočí na mě video, které neznám. Bylo to video ze španělské estrády. A písnička Colgando en tus manos – Carlos Baute/Marta Sanchez. Zpěvák mě vtáhl, zaujal. Ne jenom vzhledem. Ve Španělsku jsou zpěváci většinou všichni dost pohlední. Vtáhnul mě srdcem. Přinutil mě sednout si k počítači a přehrávat toto konkrétní video několikrát dokola. Po asi jedenáctém přehrání mi to došlo. Dokonalý David Dagos, hlavní postava Hvězd.

Rozvíjela jsem dál svou myšlenku a celé odpoledne jsem strávila neustálým pouštěním klipu ve smyčce. David Dagos a Marta Candadés. Marta bude dost důležitá postava, která ovlivní Davidův život. Co se tak mohlo stát před tímto klipem a co po něm? A tak se Carlos Baute stal inspirací pro Davida, dal mu svou podobu, talent a srdce.

Náhled klipu:

Příběh musíte žít

Pamatujete si na film s Belmondem Muž z Acapulca? Je to o chlápku, který je sice spisovatel, ale vlastně nežije ničím zajímavý život. Ale během psaní svých příběhů je rovnou žije. V představách. Přesně tak se cítím při psaní já.

Všechny příběhy filtruji přes srdce.

Jak asi tušíte, zamilovala jsem se do Carlose. Říkám mu, sama pro sebe, familiárně Bautík. S Bautíkem jsem zažila hluboký, nefalšovaný cit trvající několik měsíců. Trochu bláznivé. Přece jen můj rok výroby spadá do sedmdesátek. Pubertu už bych proto měla mít vyřešenou. Zároveň to byla láska velmi bezpečná. Byla jen moje.

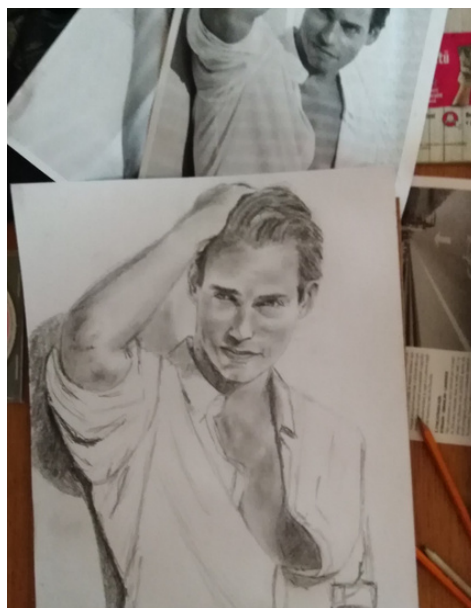
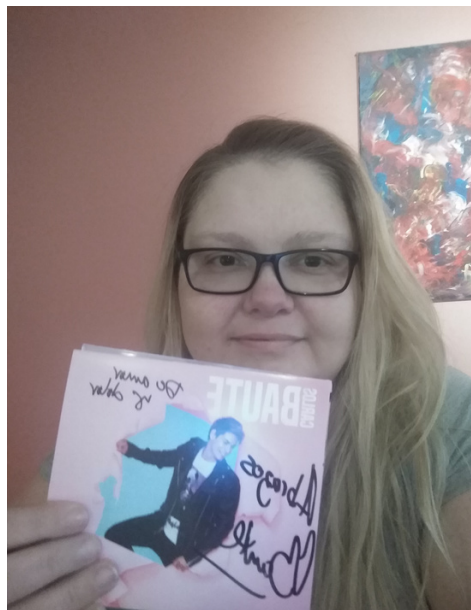
„Ty jsi se zbláznila!“ přivítala mě máma, když jsem jí přivezla pohlídat fenku Majdu.

Asi si myslíte, že jsem z nedostatku reálných podmětů zbláznila a virtuální láska mě zblblá. Cítila jsem, že to není ten pravý důvod. A věděla jsem, že to nevyřeším, dokud ho nepotkám osobně.

Cesta do Španělska

V březnu 2019 byly všechny okolnosti proti mně. Neměla jsem peníze na letenku, na vstupenku, na nic. Rozhodla jsem se však, že v srpnu stejného roku Bautíka potkám.

Vybrala jsem si koncert v rámci festivalu vína v Jeréz de la Frontera. V Jerézu proto, že má letiště a také proto, že jsem měla půl roku na realizaci. Nejdříve se vše zdálo vzdálené a nemožné.

Peníze vyřešila brigáda.

Letenka najedou také byla. Objevil se jeden lístek na vyprodaném koncertu. Letadlo mělo zpoždění, ale přestup jsem zázračně stihla. Celou cestu mě doprovázela spousta malých zázraků.

Konečně nastal den koncertu. Měla jsem VIP vstupenku do první řady. Součástí byla návštěva bodegy, nebo-li vinařství s ochutnávkou vín. Tak zhruba tři hodiny před koncertem nás asi dvacet postávalo před bránou do areálu Bodegy Tío Pepé.

Všimla jsem si dvou žen, matky s dcerou, ve stylových tričkách s nápisem Bauteras. Díky nim jsem později měla nadlimitní přísun alkoholu: Veškeré ochutnávky trojmo. María nemohla pít kvůli lékům a Claře ještě nebylo osmnáct.

Po příjemném čase stráveném ve sklípku jsme se přesunuli k místu koncertu. Pořadatelé aplikovali docela přísně nastavené bezpečnosti předpisy a tak mi před vstupem do hlediště odebrali dárky, které jsem Bautíkovi přivezla. Šlo o dva obrázky, které jsem mu nakreslila a osobní dopis.

Byla jsem přesvědčená o tom, že mu tyto dárky musím podat na pódium. Proto jsem nechtěla nic odevzdat. Oni trvali na tom, že se nesmí házet na pódium žádné předměty.

Ale znáte to, jak ve své knize Alchymista napsal Paulo Coelho:

„Když něco opravdu chceš, celý vesmír se spojí, abys to mohl uskutečnit.“

Velmi nerada jsem to tam nechala a šla si sednout na své místo. V hledišti jsem zjistila, že pódium je ve výšce metr osmdesát. Jaké házení? Normálně to podám, ne? Vrtalo mi to v hlavě. Při poslední zvukové výzvě k usazení se jsem vyběhla ke stolu, kde pořadatelé shromažďovali vše, co lidé chtěli předat Bautíkovi. Vyžádala jsem si šéfa ochranky a své věci. Tvrdila jsem jim, že jsem letěla 3000 km z Prahy. Musím mu dárky předat. Oni, že opravdu ne, že kvůli bezpečnostním předpisům to není možné. Já na to, že nic házet nebudu a že slibuji nula mrtvých. To zřejmě zabralo, protože mi dva dárky vydali.

Koncert začíná.

Překvapilo mě, jak pozitivně Bautík působil. Přišel s úsměvem od ucha k uchu. Bylo vidět, že se těšil. Absolutní extáze emocí, když váš idol je pět metrů od vás. Po části s tanečnicí si udělal svůj předěl, kdy sám začal něco povídat divákům. Nastala má chvíle. Vyběhla jsem k pódiu. Přede mnou hradba ochranky. Podívám se na toho pána v černém, on odvrátí pohled a dost okatě dělá, že mě nevidí.

Pokračovala jsem dál. Ještě dva kroky. Už jsem u pódia. Přesně nade mnou stojí ON a povídá něco do mikrofonu. Co? To jsem nevnímala. Zamávala jsem směrem vzhůru. On nic. Lamy mu svítily do očí. Když nejsem vidět, musím být slyšet, napadlo mě. Mávala jsem tubusem s obrázkem a dělala: „Heeej!“

Zabralo to.

Zastavil se. Přestal mluvit a podíval se dolů. Černýma očima mě probodával. Měla jsem strach, že mávne na ochranku a vyvedou mě. Vůbec jsem mu neviděla do hlavy. Tvářil se všelijak. Hlavou mi běžely slova kamarádky: Neblbni, na kauci nemáme. Najednou si kleknul na jedno koleno. Snížil tak výškový rozdíl mezi námi – země x pódium.

Super. Už mě nevyvedou. Pomyslela jsem si.

"Promiň. Moc promiň. Omlouvám se za přerušení. Přijela jsem z Prahy a musím ti předat toto," snažila jsem se to zachránit.

Dal mi mikrofon.
Zopakovala jsem to.

Bautík neskrýval překvapení a radost z dárků. Převzal si je s díky a s úctou a s úklonou. Znovu si kleknul, vzal mě za ruku.
Oba jsme měli pocit, že je to málo.

Rychle si vše položil na podlahu a seskákal po praktikáblech úplně dolů ke mně.

Všechny ženy v publiku udělaly: „Ach.“
Objali jsme se.

Po skončení koncertu jsem si musela dát ve městě panáka. A to jsem ještě netušila, že příběh o setkání nekončí. Druhý den mě Bautík kontaktoval na sociální síti, poděkoval znovu za obrázky.

Chvilí jsme si povídali. Byl nesmírně milý. Dal mi pár lajků na příspěvky. A potom mě ještě označil v děkovném videu, kde moje obrázky odprezentoval. Seděla jsem na pláži ve španělském Cádizu, koukala do moře na západ slunce a pořád mi nedocházelo, co se vlastně stalo.

Příběhy prostě musíte žít.

7 TIPŮ PRO PSANÍ:

1

Nemusíte začít psát od té první super věty celé knížky. Začněte odkudkoliv.

2

Dávejte si pauzy, získáte tak odstup od svého textu.

3

Dokonale poznejte své postavy.

4

Máte osnovu? Udělejte si ji! Nutné!

5

Znát postavy je základ dobrých dialogů.

6

Do textu dostanete akci pomocí krátkých vět a přítomného času a dialogů.

7

Nejvíce top a vytuněný text z celé knížky je anotace.

KAPITOLA 8

Anotace

Pokud máte s anotací problém, udělejte si pořádek v hlavě. Víte, o čem knížka je? Pro koho je? Jaký je záměr knihy?

Anotace musí zaujmout. Nikdy neuděláte druhý dojem, ani na rande a ani anotací. Vše musí být na první dobrou. Jednoduché, stručné, zajímavé, s příslibem. Nezapomeňte na pár vět o vás.

Jak jsem psala anotaci já?

Právě s anotací jsem narazila. Chtěla jsem se oprostit klišé, se kterým jsem už narazila: „Je to o zpěvákovi.“ Nezdálo se mi nic dost dobré. Žádný návrh textu nebyl dostatečně šťavnatý.

Znovu jsem zrevidovala text.

A dokonce jsem si zaplatila editorskou konzultaci. Překvapila mě chvála. A kritiku jsem zapracovala. Nikdy to nebude dokonalé a přepsat bych to mohla ještě dvacetkrát. Vlastně poslední přepisovací a kompletační práce jsem odjela realizovat na Mallorcu. Tam jsem se na měsíc odřízla od světa a pracovala jsem. Na konci pobytu mi po těch všech úpravách anotace sama vyskočila z klávesnice.

Jmenuji se David Dagos.

Ožil jsem v tomto románu díky jedné skutečné osobě.

Venezuelský zpěvák Carlos Baute mi dal svoji podobu,

srdce a talent. Jsem však

čistá fikce a románový hrdina. Hvězdy mi opravdu

přály. Žiji život snů. Jsem

také známý zpěvák a

hudebník. Působím ve

Španělsku, které je mou

srdcovkou. Nezažíval jsem

však jen úspěch. Mým

životem se táhne jako černá nit rodinná tragédie, kterou

si nepřestávám vyčítat. A

právě tajemství z minulosti odstartovalo mou cestu za

sny. Cestu plnou zmaru,

neúspěchů a bolesti. Ale

také cestu úspěchu a

nenadálé slávy. Chcete mě

na ní doprovodit a zažívat vzlety a pády se mnou?

Jedno vám prozradím už

ted': miluji ženy.

KAPITOLA 9

Mallorca - další sen

Celý duben 2021 jsem strávila na Baleárech. Konkrétně na ostrově Mallorca. A ještě konkrétněji na mallorském venkově u rybářské vesničky Portocolom. Dokonalé místo na splnění si snů. Lucie a Patrik tam žijí svůj mallorský sen (mallorcajinak.cz). V penzionku vzdáleném čtyři kilometry od moře. A s luxusním výhledem na něj.

První týden jsem četla svůj text. Dělala jsem si poznámky. Protože jsem se knížce nevěnovala tři měsíce, odstup byl velký. Neměla jsem pocit, že čtu sebe. Další dva týdny jsem dopisovala díry. Občas někde něco nesesedělo. Když do textu kopnete a změníte i pouhý detail, natož tak klíčovou věc, o kus dál vám to přestane fungovat. Můj denní režim byl: dokonalá snídaně od Lucie, psaní, šlofíček, procházka, práce, nejlepší večere na světě. Mezitím nějaké ovoce, voda a kafe. Hodně kafe.

Na poslední týden jsem si naplánovala pár výletů. Na Mallorce mám svá oblíbená místa. Třídenní vytržení z práce mě osvěžilo a mohla jsem tak dokončit celou knížku. Z Mallorcy jsem odjížděla s hotovým rukopisem. A také s vědomím, kde je meta mého dalšího snu.

KAPITOLA 10

Dopsáno?

Korektura

Doporučuji mít korektora. Neberte to na lehkou váhu, i když jste měli jedničku z češtiny. Je fakt, že i když text vidí několikery oči, šotek způsobí, že to nikdy není čisté. A v každé knížce chyba je. Ale na to nebudeme spoléhat, že.

V čem se nejvíce chybuje?

Přímá řeč, interpunkce, s/z, mě/mně.

Co dál s rukopisem?

Udělejte si průzkum napříč vydavatelstvími. Pročtěte si ediční plány každého z nich. Poté vyberte ty, kam se svým rukopisem zapadáte. Ty oslovte. V žádném případě nedělejte kobercový nálet. Posílejte rukopisy postupně. Když se tři měsíce neozvou, popožte je. Většinou teda dostanete poměrně rychlou odpověď, že se nehodíte do jejich edičního plánu. A můžete oslovit další.

Co poslat do vydavatelství?

Komunikujte s vydavatelstvím, až budete mít hotový rukopis. Přidejte anotaci, info o sobě a průvodní dopis se stručným dějem (synapse). Pokud budou chtít něco jiného, na jejich webu se to dočtete.

Nikdo nemá zájem, ale já si za tím stojím

Vydejte si ji sami. Počítejte s tím, že všechno je na vás. Ve vydavatelství je řádka lidí, kteří svou práci umí a vědí, jak vzniká kniha. Vy se to musíte naučit. A ještě zaplatit. Můžete rozbít prasátko. Nebo využít nějakou s crowdfundingových aplikací, popřípadě najít sponzora. Nic z toho není procházka růžovou zahradou.

7 TIPŮ PRO PODOBU KNÍŽKY:

1

Vyberte si správnou tiskárnu. Nechte si udělat kalkulaci. Pozor na to, jsou tiskárny, kde náklad 500 ks nebo 1000 ks je cenově diametrálně odlišný.

2

Vždy vás vyjde větší náklad levněji za kus. Chápu rozdíl do 20 Kč, ale ne 50 procent.

3

Vyžádejte si z tiskárny vzorek. Vždy mají nějaké knížky pro tyto účely z nadtisku.

4

Zajděte do knihkupectví a vyberte si, co se vám líbí. Inspirujte se.

5

Papír zvolte takový, který není bělostně bílý, aby se od něj neodráželo nepříjemně světlo.

6

Vyberte vazbu. Je libo pevnou nebo brožovanou? To je to V2, V4 nebo V8.

7

Důležitý je typ písma a jeho velikost. Nechcete přece své čtenáře unavit.

Jednou rebel, vždycky rebel

Proto jsem se rozhodla jít cestou samonákladu. Jde mi absolutně proti srsti fakt, že v Čechách je vydání knihy pro autora prestiž, pro vydavatelství práce a pro distributora byznys. Pardon, ale „dobrý pocit“ si na chleba nenamažu.

Nezažila jsem odmítání od vydavatelství. Hned z kraje jsem měla dvě nabídky a později i třetí. Nevyužila jsem je. Dokonce jsem sehnala i pár peněz od sponzora.

Díky tomu jsem se „ochudila“ o neustále přepisování textu na základě požadavků editora vydavatelství. Nastaly mi však další starosti. Najít tiskárnu. Vybrat papír, vazbu. Zařídit sazbu, grafiku obálky. Vybrat si ten správný font a jeho velikost.

Prvně jsem s tiskárnou mluvila už rok před vydáním. Obchodník na mě spustil nějakým dialektem mandarínštiny, že V2 a V něco.

Narodila se knížka. A co dál?

Já jdu do všeho ve velkém. Věřím, že to bude úspěšné. Jsem marketačka. Tak to prostě prodám.

Já své sny žiji. A pochybnosti nemají šanci. Proto možná, krom samotného psaní, učím lidi podnikat a psát. Hlavně mám jasný vzor anglickou spisovatelku Jackie Collins. Ta za svůj život vydala třicet dva románů. A všechny se staly bestsellerem. Miluji její přidržené psaní na hraně. Na hraně, ale je to pořád zkousnutelné pro všechny. Není to vulgární. Nějak takto také popsala editorka můj styl. Nesnažím se Jackie kopírovat, to ani nejde. Ale píšu tak, jak je mi přirozené se vyjadřovat i v životě. Žádná hezká slůvka o ničem.

Mám svou krásnou tyrkysovou knížku v ruce. A život – její život – teprve začíná.

Vydat knihu není umění.

Umění je napsat dobrou knihu. Umění je skvěle ji prodat se ziskem. Ten samotný proces vydání je záležitost pár telefonátů, průzkumu trhu a umění si vybrat za čtenáře pro jejich pohodlí.

Ano, mám v ruce svůj tyrkysový román s vlastní ilustrací na titulce. Slavím.

Slavím, slavíme...

Dnes už nefrčí tiskové konference. A dokonce ani holubí letky neobletují tyto akce, jako kdysi. Rozuměj, pár týpků si někde obstará „press průkazy“ a obíhá „tiskovky“. Tam se tváří důležitě a dává naději toho, že o vás někde napíší. Za tuto naději vyfasují kafe a chlebičky.

I přes začátek prázdnin jsem se rozhodla udělat malý křest. Ve Vodárenské věži na Letné společně se mnou Hvězdy pokřtila Andrea Selzerová a Alžběta Bublanová (kurzyzobývaku.cz). Tyto dvě dámy mohly za to, že jsem uvěřila. Uvěřila jsem tomu, že nemusím psát pro sebe, ale i pro vás. A kamarád a herec Lukáš Kříšťan. Bylo to komorní a milé.

Kolik kusů je správný náklad?

Chcete bestseller nebo chcete knížku pro sebe a pár přátel? Také rozpočet je rozhodující. A v neposlední řadě to, pro koho kniha je a jakou misi má svým vznikem plnit.

Vydavatelství vám obvykle udělá 1000ks. V obýváku je to slušná hromada. Pokud to rozprostřete po celé republice, tak je to v každém knihkupectví tak zhruba 2-3 knížky v prodejně. Ty se snadno se „ztratí“ v regálu česká beletrie. A s velkolepou reklamou vám nikdo moc nepomůže. Smiřte se s tím, že vydání knihy je u nás prestiž. Není to byznys. Doufám, že to změním.

Knížku držíte v ruce, očicháváte ji. Tu vůni papíru, inkoustu. Je nově upečená, je voňavá.

KAPITOLA 11

Jsme ve finále!

Ne, to není pravda. Začínáme!

Tím, že je knížka na světě, tím to vše začíná. Jak si ji budu prodávat? Zvolila jsem si svůj e-shop.

Fáze prodeje by měla začít ne v tomto momentě, ale ideálně ještě rok předtím. Komunikací na sociálních sítích. Tvořením povědomí o tom, že kniha bude. O čem bude? Kdo jsem? Proč ji píšu? Tvořením své fanouškovské základny.

Moje kniha nejde koupit v knihkupectvích. Jde koupit jen na mém webu antoska.cz. Ale i přes toto omezení, to není pro mě omezení. V současné době jsem prodala x-násobně víc knížek, než je statisticky průměrné a očekávané pro prvotinu.

Sama si mohu ovlivnit všechno – reklamu, prodej, formu. Je to práce, ale je to i svoboda.

Toužíš po své knize? Věř mi, jde to i samo – samonákladem.

Provedu tě po této cestě.

Ozvi se mi na vlasta@antoska.cz

NA ZÁVĚR:

Perličky ze zákulisí...

Něco na závěr

Postavu Davida Dagose inspiroval skutečný Carlos Baute. Ale pozor, nevykradla jsem ho jen tak. Carlos to ví, lichotí mu to.

Přede mnou si není nikdo jistý. Zapisuji si momentky, nápady. Ráda pozoruji lidi. Mnoho lidí se v mých textech najde. Nejen příměrem, popisem, ale i určitými situacemi. Někteří dokonce i se svou replikou. Pochopitelně, že situace nejde popsat přesně tak, jak se stala. Nic nejde popsat úplně stejně. Nebylo by to ke čtení.

Právě na Mallorce mě pobavila replika Lucie. Kdy přišla unavená večer ke stolu, chtěla si zapálit cigareru hledajíc zapalovač. Patrik ji zapálenou měl. A proběhl krátký rozhovor:

Patrik: „Není zapalovač.“

Lucie: „Jak není? Ty hoříš.“

Patrik: „Připálil jsem si o sporák.“

Lucie unaveně: „Přines sporák.“

Mně se to tak moc líbilo, že jsem slíbila replice „přines sporák“ její zvěčnění. Tady je:

„Jakože po chlastu vidíš myšky, tak po žabkách budeš vidět co?“ dělá si José legraci.

„Ne fakt, šamanská terapie.“

„Neblbni, kámo. Raděj si dej pivo, panáka, nebo konopného práska.

Chceš? Mám.“

David souhlasí.

Jdou ven s vizí dát si travu.

Sedli si na kamennou zídku za náměstím.

„Máš oheň?“ David si chce zapálit jointa.

„Nemám.“

„A jakto, že hoříš?“ ptá se překvapeně, když vidí Josého labužnický potáhnout prvního práska.

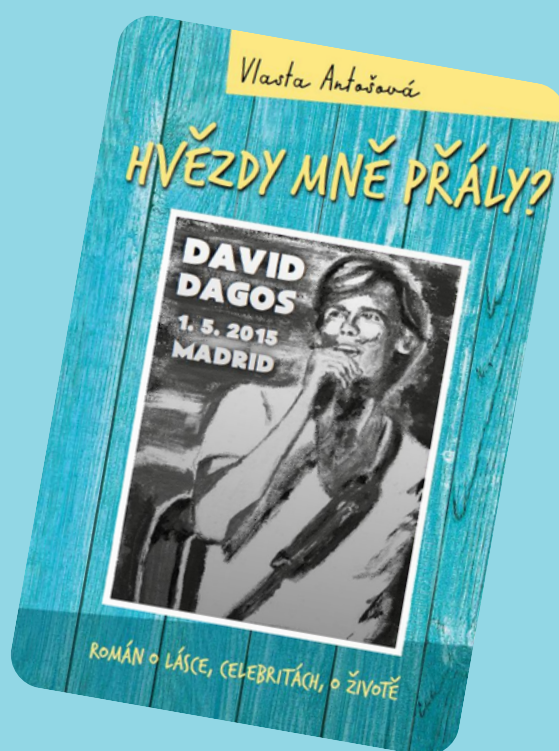
„Připálil jsem si o sporák támhle v tom stánku,“ ukazuje.

„Přines sporák.“

Hvězdy mně přály?

"Napsala jsem pro vás lehce pikantní a možná i drzé čtení o tom, jak věřit svým snům. Je také o rodinném tajemství, o lásce, o celebritách. Mimo jiné řeší téma co s nenadálou slávou a co s tím, když sláva nepřichází. Slibuji vám, že tuto knihu určitě jen tak neodložíte, tedy ne dřív, než ji přečtete."

Kup na
antoska.cz

Vlasta Antošová

ANTOSKA.CZ

"Naučím kohoholiv psát cokoliv."

KURZY

Jak začít psát

Tvůj příběh prodává

Napiš si svůj web

Jak být sám sobě copíkem

Jak psaním textů vydělat prachy

Jak vydat knihu samonákladem

Vlasta Antošová